

noie bekendt Bestyrelse; thi jeg beder, mine Herrer, hvorledes skulde det være muligt for en Attenaarig, som maaste endnu staar i Lære eller lige er kommen ud deraf, at kunne lægge et Program for, hvorledes han til sit 45de Aar vil være i Stand til at betale en bestemt Afgift til Statskassen. Enhver indser, at det er en Umulighed, og at det er et tomt Løfte, han afgiver. Det har han endnu vanskeligere ved at holde end et Konfirmationsløfte, thi der er dog hans Villie det afgjørende, men at holde det andet Løfte kan tusinde af Hindringer, der falde ind paa ham, gjøre ham komplet umuligt. Jeg behøver blot at nævne Sygdom; naar hans eneste Kapital er hans Arbeidskraft, og den er død, er hans Indtægtskilde borte, og han kan Intet betale. Jeg nævner kun dette eksempelvis som et Punkt, der ogsaa efter min Mening maa forandres. Den anden væsentlige Anke mod Lovforslaget er den, at man udelukker Børn. Jeg anser dette for en saa aldeles mærkværdig Bestemmelse, at det er mig næsten ubegribeligt, hvorledes man har kunnet komme dertil. Den høitærede Finantsminister motiverede denne Bestemmelse, da han forelagde Lovforslaget, derved, at man vilde udelukke Middelstanden. Ja, men kan man ikke udelukke Middelstanden paa anden Maade end ved at udelukke Børnene fra Anstalten, saa maa man sandelig hellere gaa til denne Afstillelse i Stænder, som den høitærede Finantsminister har saa meget imod, og som jo Ingen kan have Sympathi for, men som dog maaste, naar det kommer til Stykket, er den eneste praktiske Maade at gennemføre denne Sag paa, thi naar man udelukker Børnene, saa bortrykker man næsten enhver Tilgang for Fremtiden. Fra det attende til det toogthvende Aar og længere ville Folk ofte være meget uheldig stillede med Hensyn til at indbetale Noget til deres Alderdomsforsørgelse paa Grund af Værnepligten, paa Grund af, at de staa i Lærlingsforhold osv. og af, at Arbeidsvejen er ikke rigtig kraftig begyndt. Derimod ville mange Foreldre, naar man giver Børnene Udgang til lige fra de første Aar at indtræde i en saadan Alderdomsforsørgelseskasse, anse det for deres Pligt at se at skaffe deres Børn en allerede ved det 18de Aar erhvervet Alderdomsforsørgelse, thi det vide

jo Alle, at, naar Folk komme lidt hen i Livet, ophører Sandisen for egentlig Livsnødelse mere og mere, medens Interessen kaster sig mere paa den opvoksende Ungdom. Altsaa man kan forudsætte, at mange Foreldre, som ikke have kunnet faae Lod og Del i et saadant Gode som Alderdomsforsørgelse, ville sætte Alt ind paa at skaffe deres Børn den, og det forekommer mig aldeles urigtigt at affære dette. En anden Ting, for at jeg ogsaa kan nævne den, er, at man har begrændset Alderdomsforsørgelsen til 200 Kr., i visse Tilfælde 300 Kr. om Aaret. Jeg veed ikke, hvad, dette skal sige. Jeg kan forstaa, at Staten vil sige: Tilskud fra Statens Side kan kun gives indtil det Maximum, at der kan opnaas en Alderdomsforsørgelse paa 2 à 300 Kr., men hvorfor man derfor vil affære Folk fra selv ved egne Midler at erhverve Videre, kan jeg ikke forstaa, thi derved lider Staten aldeles Intet, og det er dog en Indvending, man fra mange Sider hører fremfat, at en Alderdomsforsørgelse paa 2 à 300 Kr. er Intet. Som sagt, jeg har i Entelthederne mange Indvendinger at fremsætte mod dette Lovforslag, men jeg skal indskrænke mig til det, som jeg har udtalt, idet jeg, som sagt, ikke tror at turde forudsætte, navnlig ogsaa efter de Bemærkninger, vi have hørt fra de to foregaaende ærede Talere, at der vil udfolke nogen endelig Lov, baseret paa det foreliggende Lovforslag.

Goos: De to første ærede Talere, som havde Ordet, ligesom ogsaa den tredie ærede Taler nu, have Alle sammen erklæret sig for Venner af det Princip, hvorpaa i al Almindelighed idetmindste dette Lovforslag maa siges at hvile, og derfor forekommer det mig noget Mistrøstende, ja, noget Ustjønsonst, særlig fra de to første ærede Taleres Side, at de have betragtet dette Lovforslags Fremfættelse som i og for sig betydningsløst. I den Henseende var den sidste ærede Taler mere i det saade Spor efter min Opfattelse. Det forekommer mig nemlig ganske klart, at der fra alle deres Side, som have en varm Interesse for det Anliggende, hvori et Lovforslag som dette danner et Led, og som tro, at der i Hovedsagen og i det Væsentlige maa gaas ad den Vej, som dette Lovforslag paa-